

И както на времето при Адрианополъ, Люи дьо Блуа не бѣ издържалъ присмѣха на гордия нападатель и се бѣ впусналъ въ неравна битка, за да загуби живота си и да повлѣче подиръ себе си гибельта на цѣла една войска, така и сега, мжжествениятъ кавалеръ дьо Мелезъмъ извади дългата си, широка и остра сабя, размаха я кржгообразно надъ главата си, дигна съ лѣвата си ржка щита до гърдитѣ, спусна се къмъ врага.

Никой не последва безумния му примѣръ.

Настрѣхнали и недоволни, латинитѣ гласно изказаха възмущението си отъ неговата неразумность. Ако му се случи зло, не заслужава да бѣде съжаляванъ! — викаха всички въ единъ гласъ, за да прикриятъ и оправдаятъ собственото си малодушие.

Тогавя стана нѣщо неочаквано.

Изведнѣжъ рицаритѣ видѣха какъ императоръ Анри се метна на Морó, и тъй както си бѣше, безъ желѣзна ризница и наличникъ, се впусна следъ своя съотечественикъ. Защото явно бѣше, че Лиенардъ дьо Мелезъмъ го очакваше само смъртъ или пленъ.

Анри пришпори коня си, спусна копието си хоризонтално къмъ врага.

— За Фландрия! — се изтрѣгна яростенъ викъ отъ устата му.

И въ сѣщия мигъ той вече врѣхлетѣ срѣдъ купчината власи, които бѣха заградили Лиенардъ. Съ ловъкъ, бръзъ ударъ Анри прободе единъ влахъ съ копието си, така, че края му изкочи откъмъ другата страна на тѣлото, измъкна копието, съ втори ударъ повали още единъ влахъ на земята. Останалитѣ напуснаха ранения Лиенардъ и побѣгнаха. Анри ги преследва известно време. Следъ това се опомни, видѣ, че Морó е раненъ на две мѣста, спомни си за хитритѣ примамки на българитѣ, които подвеждаха врага следъ себе си, а подиръ това внезапно се врѣщаха, заграждаха го отъ всички страни и го убиваха...

Веднага, съ внезапенъ обратъ, той обърна Морó назадъ и го пришпори съ всички сили къмъ лагера.

Българитѣ се изгубиха отъ очитѣ му. И не се върнаха вече.